

РЕШЕНИЕ

№ 3253

гр. София, 17.05.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 10 състав,
в публично заседание на 27.04.2023 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Мариета Райкова

при участието на секретаря Евгения Стоичкова, като разгледа дело номер **2474** по описа за **2023** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.145 от АПК във вр. с чл.186, ал.4 от Закона за данък върху добавената стойност (ЗДДС).

Образувано е по жалба на „Мистър Палла Бургер“ ЕООД, ЕИК [ЕГН], представлявано от Р. В. П. чрез процесуален представител адв. В. Ч. срещу Заповед за налагане на принудителна административна мярка № ФК-С2018-0127420/16.02.2023г. на началник отдел „Оперативни дейности“ С. в главна дирекция „Фискален контрол“ при ЦУ на НАП, с която на основание чл.186, ал.1, т.1, б. „а“ вр. ал.3 от ЗДДС е наложена на дружеството принудителна административна мярка „запечатване на търговски обект и забрана на достъпа до него за срок от 14 дни“ във връзка с нарушение по чл.118, ал.1 от ЗДДС.

В жалбата се поддържа, че заповедта за налагането на ПАМ е незаконосъобразна, тъй като е издадена при съществено нарушение на материалния закон във връзка с чл.6, ал.1 от АПК. Твърди се, че не е безспорно доказано извършването на нарушението по чл. 186, ал. 1, б. „А“ от ЗДДС. Счита се, че незаконосъобразно е определен срокът на продължителността на ПАМ, като последната не е аргументирана с мотиви. В тази връзка се излагат съображения, че отсъства и фактическа обосновка която да обуславя необходимост от продължителност на ПАМ около половината от максимално предвидената. Счита се, че при наложената ПАМ по ЗДДС преди издаване на НП жалбоподателя се лишава от процесуална възможност за защита по чл. 187, ал. 4 от ЗДДС. В заключение се моли за отмяната на процесната заповед, както и възстановяване на направените разноски по делото.

В съдебно заседание жалбоподателят, редовно уведомен, се представлява от адв. Ч., който поддържа жалбата с подробно изложените доводи в нея. Претендира разности по представен списък.

Процесуалният представител на ответника в лицето на юриконсулт Й. моли жалбата да бъде оставена без уважение, тъй като адм. нарушение е доказано по безспорен начин, поради което заповедта следва да бъде потвърдена. Прави възражение за прекомерност на адвокатското възнаграждение. Претендира юриконсултско възнаграждение.

Съдът, след като се запозна с жалбата и след съвкупна преценка на събраните по делото доказателства, установи от фактическа и правна страна следното:

При извършена на 24.01.2023 г. в 10:28 часа проверка на търговски обект по смисъла на §1, т. 41 от ДР на ЗДДС – бързо хранене, находящ се в С., Столична община, „Студентски град“, търговски комплекс срещу [жилищен адрес] стопанисван от „Мистър Палла Бургер“ ЕООД, преди легитимация от страна на проверяващия екип в 10:28 часа е извършена контролна покупка на 1 бр. порция телешки дюнер и 1 бр. айран на обща стойност 10,50 лв., платена в брой в размер на 10,50 лева. Плащането е прието от К. Р. на длъжност продавач - консултант, без да е издаден фискален бон. При проверката е установено, че в обекта има инсталирано, въведено в експлоатация фискално устройство.

За резултата от проверката е съставен протокол за извършена проверка серия АА №0127420 от 24.01.2023г. на основание чл. 110, ал. 4, във връзка с чл. 50, ал. 1 от Данъчно-осигурителния процесуален кодекс.

С оспорената в настоящото производство № ФК-С2018-0127420/16.02.2023г. на началник отдел „Оперативни дейности“ С. в Главна дирекция „Фискален контрол“ при ЦУ на НАП, на основание чл.186, ал.1, т.1, б.А и чл.186, ал.3 от ЗДДС е наложена на дружеството ПАМ „запечатване на търговски обект и забрана на достъпа до него за срок от 14 дни“. В заповедта е посочено, че дружеството е извършило нарушение на чл.118, ал.1 от ЗДДС- като е било длъжно, не е изпълнило задължението си при направено плащане в брой на стойност 10,50 лева в стопанисвания от него търговски обект, да издаде фискална касова бележка за извършената продажба при получаване на плащането.

При тези факти, съдът излага следните правни изводи:

Жалбата е процесуално допустима. Жалбоподателят е адресат на акта, засегнат неблагоприятно от въпросният административен акт, поради което има правен интерес от оспорване. Оспореният акт подлежи на съдебен контрол за законосъобразност, а жалбата срещу същия е депозирана в срока по чл. 149, ал. 1 АПК.

По същество жалбата е основателна.

Съгласно чл. 186, ал. 3 ЗДДС, принудителната административна мярка по ал.1 се прилага с мотивирана заповед на органа по приходите или оправомощено от него длъжностно лице. Видно от приложената по делото заповед № ЗЦУ – 1148/25.08.2020г. на изпълнителния директор на НАП, началниците на отдели „Оперативни дейности“ в ГД „Фискален контрол“ в ЦУ на НАП, на каквато длъжност е назначено и издалото заповедта длъжностно лице, са определени да издават заповеди за налагане на принудителна административна мярка „запечатване на обект“ по чл. 186 ЗДДС. Следователно, оспорената заповед е издадена от компетентен орган. Спазена е писмената форма на административния акт. Няма допуснати съществени нарушения

на процесуалните правила в хода на проведеното административно производство. Следва да се посочи, че обстоятелството, че заповедта е издадена преди издаването на наказателното постановление за нарушението, във връзка с което е приложена ПАМ и издаден АУАН, не уврежда правата на жалбоподателя. Съгласно чл.186, ал.1 от ЗДДС принудителната административна мярка „запечатване на обект“ се прилага независимо от предвидените глоби или имуществени санкции. Налагането на ПАМ по чл.186, ал.1 от ЗДДС е самостоятелна и отделна процедура от тази по реализирането на административнонаказателна отговорност на нарушителя чрез налагане на административни санкции по реда на ЗАНН. Предвидената в чл.187, ал.4 от ЗДДС възможност за прекратяване на ПАМ от органа, който я е наложил, при заплащане на следващата се за извършеното нарушение глоба или имуществена санкция, не поставя изисквания към издаването на заповедта за налагането на ПАМ, а се отнася до изпълнението на мярката. Анализът на нормативното правило по чл.187, ал.4 от ЗДДС сочи, че издаването на наказателно постановление за налагане на административна санкция е релевантно за действието на наложената принудителна административна мярка, като заплащането на санкцията представлява правопрекратяващ юридически факт, настъпил след налагането на ПАМ. Обстоятелствата, че въз основа на съставения АУАН все още не е издадено наказателно постановление, са ирелевантни за преценката за материалната и/или процесуалната законосъобразност на наложената със заповедта принудителна административна мярка, ето защо съдът счита за неоснователни доводите на жалбоподателя в тази насока.

Съгласно чл.118, ал.1 от ЗДДС всяко регистрирано и нерегистрирано по този закон лице е длъжно да регистрира и отчита извършените от него доставки/продажби в търговски обект чрез издаване на фискална касова бележка от фискално устройство (фискален бон) или чрез издаване на касова бележка от интегрирана автоматизирана система за управление на търговската дейност (системен бон), независимо от това дали е поискан друг данъчен документ. Получателят е длъжен да получи фискалния или системния бон и да ги съхранява до напускането на обекта.

Съгласно разпоредбата на чл. 186, ал. 1, б. „а“ от ЗДДС, принудителната административна мярка запечатване на обект за срок до 30 дни, независимо от предвидените глоби или имуществени санкции, се прилага на лице, което не издаде съответен документ за продажба по чл. 118;

Съгласно чл.25, ал.1 от НАРЕДБА № Н-18 от 13.12.2006г. за регистриране и отчитане чрез фискални устройства на продажбите в търговските обекти, независимо от документирането с първичен счетоводен документ, задължително се издава фискална касова бележка от ФУ или касова бележка от ИАСУТД за всяка продажба на лицата:

1. по чл. 3, ал. 1 - за всяко плащане с изключение на случаите, когато плащането се извършва чрез внасяне на пари в наличност по платежна сметка, кредитен превод, директен дебит, чрез наличен паричен превод или пощенски паричен превод по чл. 3, ал. 1; по силата на чл.25, ал.6 от Наредбата фискалната касова бележка в случаите по ал. 1 се издава при извършване на плащането; лицата по чл. 3 са длъжни едновременно с получаване на плащането да предоставят на клиента издадената фискална касова бележка.

Между страните няма спор, а и е категорично установено по делото, че в хода на проверката от органите по приходите в горепосочения търговски обект и преди легитимация на последните, при контролна покупка не е бил издаден фискален бон от намиращото се в обекта фискално устройство, поради което са налице предпоставките

на чл. 186, ал. 1, т.1 б. „а“ от ЗДДС за издаване на оспорената заповед за прилагане на принудителна административна мярка.

Съдът обаче счита, че заповедта е издадена в противоречие с целта на закона и в нарушение на принципа за съразмерност.

Съобразно чл.22 от ЗАНН, принудителните административни мерки могат да имат за цел да предотвратят или да преустановят нарушението, както и да предотвратят или да отстранят вредните последици от него. Преценката за съответствие на мярката с целта на закона следва да се извършва в съответствие със спецификите на мерките във всяка конкретна хипотеза на нарушение по чл.186, ал.1 от ЗДДС. Налагането на принудителната административна мярка в случая не отговаря на целите на ПАМ, посочени в закона. Запечатването не би довело до предотвратяване или преустановяване на нарушението, за което е издадена обжалваната заповед, тъй като то вече е извършено към момента на установяването му. Не съществува презумпция, както се сочи в заповедта, че ако не бъде наложена ПАМ, е възможно извършването на ново нарушение т.е. че чрез прекратяване в определен период на търговската дейност ще се предотврати извършването на нарушения в последващата търговска дейност. Не би могло да доведе и до предотвратяване или отстраняване на вредните последици от конкретното или други нарушения от същия вид, тъй като установяването на неотчетените приходи и съответните им данъчни задължения може да стане единствено с ревизионен акт в рамките на ревизионно производство съгласно изричната разпоредба на чл.110, ал.2 от ДОПК и не може дори практически да стане посредством запечатването на обекта.

По отношение на определената от административния орган продължителност на наложената мярка, органът е действал при оперативна самостоятелност, поради което на съдебен контрол подлежи единствено съответствието на акта с целта на закона и спазването на пределите на оперативната самостоятелност. В настоящия случай не става ясно, как точно е формирана волята на административния орган за налагането на ПАМ около неговия среден размер, съответно каква е корелацията между просто изброените факти и този срок, т.е. каква е тяхната тежест. Определеният 14-дневен срок на ПАМ е в рамките на законоустановения максимален срок от 30 дни. Посочено е, че срокът на наложена ПАМ е съразмерен на извършеното и е съобразен с целената превенция за преустановяване и/или предотвратяване на административни нарушения и последиците от тях, както и наличие на непогасени задължения към бюджета. Следва да се посочи, че наличието на непогасени публични задължения е неотнормосимо за срока на ПАМ, тъй като налагането ѝ не е способ за принудително събиране на тези задължения. Регистрацията на дружеството по ЗДДС не би могла да мотивира продължителността на срока на ПАМ, нито да послужи за установяване на обстоятелството, че „показва поведение на лицето насочено срещу установената фискална дисциплина“. Няма конкретизация как точно размерът на плащането, установеното местоположение и /или наличието на непогасени задължения към бюджета (които очевидно не произтичат от неотчетени приходи от продажби) обосновават срока от 14 дни. В тази връзка и останалите общоприети постановки не могат да обосновават в своята съвкупност определянето на срок в размер от 14 дни.

Предвид гореизложеното, съдът счита, че така наложената принудителна административна мярка е незаконосъобразна, поради което следва да бъде отменена.

При този изход на спора, на основание чл.143, ал.1 от АПК в полза на жалбоподателя следва да се присъдят поисканите своевременно направени от него във връзка с процеса разноси, които се равняват на 50.00 лв. внесена държавна такса и 1000.00 лв. договорено и изплатено адвокатско възнаграждение.

Водим от горното и на основание чл.172 от АПК, Административен съд – София град

РЕШИ:

ОТМЕНЯ Заповед за налагане на принудителна административна мярка № ФК-С2018-0127420/16.02.2023г. на началник отдел „Оперативни дейности“ С. в главна дирекция „Фискален контрол“ при ЦУ на НАП, с която на основание чл.186, ал.1, т.1, б. „а“ вр. ал.3 от ЗДДС е наложена на „Мистър Палла Бургер“ ЕООД, ЕИК 1201081530 принудителна административна мярка „запечатване на търговски обект и забрана на достъпа до него за срок от 14 дни“ във връзка с нарушение по чл.118, ал.1 от ЗДДС.

ОСЪЖДА Национална агенция по приходите, [населено място] да заплати на „Мистър Палла Бургер“ ЕООД, ЕИК [ЕГН], сумата от 1050,00 лева разноси по делото.

РЕШЕНИЕТО подлежи на обжалване пред Върховния административен съд на Република България, в 14-дневен срок от съобщаването му на страните.

СЪДИЯ: